

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/67/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204280
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5412204280.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslavom Šeptákom, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, za účasti prokurátora Okresnej prokuratúry v Dolnom Kubíne, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/103/2012-215 zo dňa 14. októbra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/103/2012-215 zo dňa
2014 p o t v r d z u j e .

14. októbra

Odporckyni náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol (veta I. výroku rozsudku) a vyslovil, že odporckyni náhradu trov konania nepriznáva (veta II. výroku rozsudku).

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 4C/103/2012 a sp. zn. 4C/104/2012, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. 4C/103/2012 (uznesenie Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/103/2012-33 zo dňa 13.06.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.06.2013). V súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. súd I. stupňa konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených spise, ako aj s obsahom pripojených spisov Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7Er/387/2009 a sp. zn. 10Er/355/2009, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav: Z obsahu spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7Er/387/2009 vyplýva, že dňa 28.12.2009 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriaďovateľa Slovenská rozhodcovská a.s., č. SR 01859/09 zo dňa 26.05.2009. Uznesením zo dňa 05.01.2010 exekučný súd exekučné konanie zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8CoE/32/2010-29 zo dňa 30.04.2010 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Toto rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 11.08.2010. Dňa 10.12.2010 doručil Stály rozhodcovský súd exekučnému súdu žiadosť o predĺženie lehoty na doručenie žiadaných písomností, ktoré následne súdu doručil až dňa 23.12.2010. Uznesením zo dňa 23.12.2010 okresný súd žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.02.2011. Následným uznesením zo dňa 24.02.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11.04.2011 exekučný súd exekučné konanie zastavil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/355/2009 vyplýva, že dňa 23.11.2009 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý exekučnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriaďovateľa Slovenská rozhodcovská a.s. č. SR 07606/09 zo dňa 19.08.2009. Uznesením zo dňa 08.12.2009 exekučný súd exekučné konanie zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie oprávnený, na základe ktorého Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6CoE/17/2010-19 zo dňa 30.09.2010 uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Dňa 29.12.2010 bol požiadany Stály rozhodcovský súd zapožičanie súvisiaceho spisu. Stály rozhodcovský súd žiadosťou doručenou súdu dňa 05.01.2011 požiadal súd o predĺženie lehoty na doručenie žiadaných písomností, ktoré súdu následne doručil dňa 24.01.2011. Uznesením zo dňa 27.04.2011 okresný súd žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.05.2011. Následne uznesením zo dňa 20.01.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.08.2011 exekučný súd exekučné konanie zastavil.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 513/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si navrhovateľ v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 4C/103/2012 uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 725,52 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 145,10 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7Er/387/2009) a tiež náhradu majetkovej škody vo výške 8.818,80 Eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 1.763,76 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu (v exekučnej veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10Er/355/2009), ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v uvedených exekučných konaniach v zákonom stanovenej lehote (§ 44 ods. 2 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania).

Prvostupňový súd konštatoval, že postup Okresného súdu Dolný Kubín nevykazuje známky nesprávnosti či nezákonnosti v tom smere, ako uvádzal navrhovateľ. Lehota určená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vo vtedy platnom znení sa vzťahovala len na kladné rozhodnutie o udelení poverenia exekútorovi. Pokiaľ súd podanej žiadosti nevyhoviel a poverenie nevydal, takéto rozhodnutie mohol učiniť aj v dlhšej než 15-dňovej lehote. Na tzv. negatívne rozhodnutie o žiadosti exekútora o udelenie poverenia totiž zákon neurčoval žiadnu procesnú lehotu. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. II ÚS 112/2013-17, kde samotný ústavný súd vo veciach podaných sťažnosťami navrhovateľa konštatuje „Pokiaľ ide o sťažovateľkinu námietku, že okresný súd nerozhodol v zákonom ustanovenej lehote 15 dní, ústavný súd konštatuje, že z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota pritom výslovne v zmysle zákona neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) (t. j. ak je exekučným titulom notárska zápisnica) a d) (t. j. ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok). Zákon upravuje túto výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Uvedená výnimka upravená v § 44 ods. 2 týkajúca sa udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a notárska zápisnica, bola do Exekučného poriadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to s účinnosťou od 1. júna 2010. V predmetných veciach, tak ako to vyplýva z exekučných spisov okresného súdu, boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Navyše, z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá. Navyše, aj v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje zákonná lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ústavný súd vyslovil právny názor, že pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem v „primeranej lehote“ obsiahnutý

v čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd na takéto lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012)“.

Okresný súd vykonaným dokazovaním mal spoľahlivo preukázať, že vo vyššie uvedených exekučných konaniach nemohlo dôjsť k vytýkanému nesprávnemu úradnému postupu, pretože svoje tvrdenia navrhovateľ v konaní nepreukázal. V tejto veci nepochybne absentuje existencia navrhovateľom tvrdenej skutočnosti, ktorá mala predstavovať nesprávny úradný postup exekučného súdu, a teda nemôže byť daná ani zodpovednosť odporkyne za navrhovateľom tvrdenú, ale nepreukázanú škodu pre nenaplnenie ani jedného zo základných predpokladov pre vznik takejto zodpovednosti na strane odporkyne, ktoré predpoklady navyiac musia byť naplnené súčasne. Z uvedených dôvodov súd I. stupňa návrh v celom rozsahu, a to jednak ohľadne uplatnenej škody a tiež uplatnenej nemajetkovej ujmy, ako zjavne nedôvodný zamietol, keďže navrhovateľ nepreukázal základný predpoklad pre konštatovanie zodpovednosti štátneho orgánu za spôsobenú škodu, t.j. nepreukázal, že Okresný súd Dolný Kubín zvolil v predmetných dvoch exekučných veciach nesprávny úradný postup, ktorého definícia je upravená v § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. Navrhovateľ tiež žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu škody (ujmy), ktorá mu mala byť v dôsledku ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spôsobená. Jeho všeobecné tvrdenia o nemožnosti dosiahnuť vymožitelnosť svojej pohľadávky nie sú ničím podložené a výška spôsobenej škody nie je riadne odôvodnená. Stotožnenie výšky spôsobenej škody s výškou vymáhanej pohľadávky je neurčité a nepreskúmateľné a na preukázanie výšky škody neboli poskytnuté žiadne dôkazy. Súd preto v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal náhrady spôsobenej škody zamietol návrh v celom rozsahu. Rovnako súd zamietol návrh aj ohľadom jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže ani v tomto smere nebol nárok navrhovateľom preukázaný, pričom treba zdôrazniť, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy len v tých prípadoch, kedy je zistené porušenie práva (§ 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.), čo sa však v tomto prípade nepreukázalo.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a odporkyni, ktorá bola v konaní úspešná ich náhradu nepriznal, keďže si tieto nevyčísľila a z obsahu spisu jej vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navrhovateľ navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských

súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Navrhovateľ tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Prítom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporkyňa zostala v odvolacom konaní nečinná.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dolný Kubín sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumetnácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Dolný Kubín v exekučných veciach vedených pod sp. zn. 7Er/387/2009 a sp. zn. 10Er/355/2009, z ktorých si uplatňuje svoj nárok navrhovateľ návrhom v tomto súdnom konaní, v štádiu konania o žiadosti o udelenie poverenia, nebol zistený nesprávny úradný postup, v dôsledku čoho by mala navrhovateľovi vzniknúť materiálna škoda vo výške 725,52 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 145,10 Eur (v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 7Er/387/2009) a materiálna škoda vo výške 8.818,80 Eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 1.763,76 Eur (v súvislosti s konaním vedeným na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp.

zn. 10Er/355/2009) s poukazom na jednotlivé ustanovenia zákona č. 514/2003 (§ 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Odvolačný súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 5NcC/56/2012-21 zo dňa 31.01.2013, že sudkyňa Okresného súdu Dolný Kubín JUDr. Blažena Stašíková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tamom súde pod sp. zn. 4C/103/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol všetky dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná.

Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Blaženy Stašíkovej z prejednávania a rozhodovania veci.

Odvolačný súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (14.10.2014) prvostupňový súd vytyčil dňa 08.09.2014 a navrhovateľovi bolo toto predvolanie doručené, prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 11.09.2014. Až dňa 10.10.2014 bol konajúcemu súdu doručený e-mail navrhovateľa s označením „Ústavná sťažnosť + návrh na zrušenie pojednávania“, ktorého prílohou však bola len ústavná sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5NcC/56/2012 zo dňa 31.01.2013 (ktorej podanie na Ústavný súd SR navrhovateľ žiadnym spôsobom žiadnym spôsobom nepreukázal). Návrh na zrušenie termínu pojednávania teda nebol súčasťou e-mailovej pošty zo strany navrhovateľa. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/1993) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 umožňuje súdu konať v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného

ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Nedôvodným je aj tvrdenie navrhovateľa, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporkyne uvedeným v jej vyjadrení, ktoré mu nebolo doručené. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odporkyňa svoje vyjadrenie k návrhu zo dňa 21.06.2013 doručila Okresnému súdu Dolný Kubín dňa 28.06.2013, ktoré súd dňa 02.07.2013 zaslal právnomu zástupcovi navrhovateľa a adresát ho prevzal dňa 08.07.2013 (č. I. 48 spisu). Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že odporkyňa sa k návrhu vyjadrila, a preto postup súdu v zmysle § 153b O.s.p. je vylúčený.

Rovnako nedôvodnou bola i námietka odvolateľa, že súd rozhodol vo veci samej bez nariadenia pojednávania. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ bol na pojednávanie konané dňa 14.10.2014 riadne predvolaný a predvolanie naň prevzal jeho právny zástupca dňa 11.09.2014. Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise podstatným spôsobom obsahom exekučných spisov Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7Er/387/2009 a sp. zn. 10Er/355/2009 - ktorý dôkaz výslovne (č. I. 2 každého spojeného súdneho spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. I. 215 až 221 spisu).

Taktiež nedôvodnou je aj námietka navrhovateľa o tom, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdu vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je nepochybné, že okresný súd o prerušení konania napadnutým rozhodnutím nerozhodoval. Navrhovateľ totiž takýto procesný návrh pred posledným pojednávaním súdu nezaslal. Navyše, uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 4C/103/2012-71 zo dňa 16.09.2013 okresný súd už návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Uvedené rozhodnutie bolo na základe odvolania navrhovateľa preskúmané Krajským súdom v Žiline, ktorý napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil uznesením sp. zn. 10Co/509/2013 zo dňa 31.10.2013.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd v predvolaní účastníka zo dňa 08.09.2014 doručil navrhovateľovi aj poučenie v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., a preto tvrdenie odvolateľa o opaku sa nezakladá na pravde (č. I. 199 spisu). Predmetné poučenie prevzal právny zástupca navrhovateľa dňa 11.09.2014.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v obidvoch predmetných exekučných konaniach. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Navrhovateľ nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu, a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne

zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákoným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporkyni trovy, ktoré jej v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporkyňa náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.